

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4609/2023
15.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Прентић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, и ББ из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3579/22 од 06.10.2022. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3579/22 од 06.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3579/22 од 06.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3912/21 од 30.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је он по основу одржаја једини искључиви власник непокретности и то: кп. .../... к.о. ..., површине 740м² - остало грађевинско земљиште у својини; кп. .../... к.о. ..., површине 703м² - остало грађевинско земљиште у својини; што су тужени дужни да признају и трпе да се тужилац укњижи у јавним евиденцијама као власник на предметним непокретностима. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 175.424,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 3579/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене Републике Србије и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П 3912/21 од 30.03.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене Републике Србије за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена Република Србија је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије. Предмет тражене правне заштите је стицање права својине одржајем, а одлука нижестепених судова заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права код утврђене чињенице савесне државине тужиоца, почев од 1998. године, на предметним парцелама које су државна својина. Посебном ревизијом ревидента оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања у погледу трајања савесне државине тужиоца, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У погледу потребе уједначавања судске праксе, ревидент уз ревизију није доставио другачије одлуке судова донете у поступцима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овој парници.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије ревидента, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења тужилац је поднео 21.06.2021. године, а вредност предмета спора (утврђена решењем првостепеног суда П 3912/21 од 05.07.2021. године) је 2.532.465,00 динара односно 21.540,06 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија ревидента није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић